

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

**Στίχοι δυνάμεως άριμανείου,
γὰ τὰ γενέθλια τοῦ Ζιζανίου.**

Σήμερα, φίλοι κύριοι, έβδομην Ιουνίου,
ήμέραν τής γεννήσεως τοῦ πρώτου Ζιζανίου,
πανήγυρις σ' τὸ σπίτι μου πολὺ μεγάλη ζάρεται,
κι' ὅποιος γουστάρει τὸ κρασί, ἄς ἔρθῃ νὰ τρατάρεται.

Πέντε σφαλοῦνε σήμερα, πέντε μεγάλα χρόνια,
ποῦ τρέφω μὲ τοὺς στίχους μου τ' ἄρχοντικά σαλόνια,
καὶ τραγουδῶ τῆς ὠμορφίης σὲ κάθε ζωντοχέραν,
κρατῶντας τὴν εὐτράπελον τ' Ἀριστοφάνους λύραν.

Πέντε χρονάκια ἔπεσαν ἀγάπης κι' εὐτυχίας,
π' οὔτε πολέμου εἶχαμε, οὔτε καὶ ναυμαχίας
καὶ δὲν εἶχε κανένας μας ἰδέαν ὀμιλίας,
περὶ τοῦ γάμου τοῦ Ἐτέμ. μετὰ τῆς Θεσσαλίας,

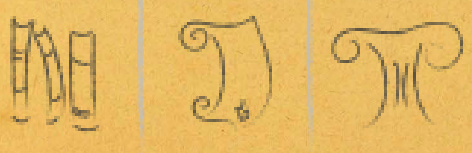
Πέντε χρονάκια ἔπεσαν ἀπὸ νυχτὸς βαρείας
ποῦ ἐξεδόθη ἱραδὲς τρεῖς κόμ. ἰλ φὸ κυρίας,
φεικτὸς καὶ ἀποτρόπαιος πῶλεγε σκέτα νέτα,
« μὲ τὴ βαντζέρα φέρτε μου τὴν κἀρα τοῦ Μολφέτα »,

Κι' ὁ ἱραδὲς ἐνέργησε ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἄλλη,
κι' ἀζάρνου μοῦρθε μπαστουνιά σπουδαία σ' τὸ κεφάλι,
ποῦ μὰ τὸ Θεὸ ἂν μ' εὔρισκε λιγάκι παραπάνου,
σήμερα θάμουναι κι' ἐγὼ σ' τὸ μοῦρκι τοῦ Δραπάνου,

Καὶ κάθε ψυχοσάββατο μὲς τῆ χρονιά τετράκις,
θάρχότουνε σ' τὸ μνήμα μου ὁ ἅγιος Μητάκης,
νὰ ψάλλῃ, λιθανίζοντας τὸν Πλάστην τὸν οὐράνιο,
« ὁ Θεὸς ἔχωρέστο τὸ παιδί πῶβγανε τὸ Ζουζάνιο »,

Σὰ σήμερα τ' ἀρχίνησα τ' ἀναθεματισμένο,
ποῦ μῶχει τὸ κεφάλι μου, ἄρχοντικά, σπασμένο,
καὶ ἀκριβῶς σὰ σήμερα ὁ Ἀραμπῆς ἐθύμωσε,
καὶ σὲ μουντροῦμι φυλακῆς τρομακτικὸ μ' ἐστρίμωσε!

Λατρεύων, φίλοι κύριοι, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
τὸν ἄκακον κι' εὐτράπελον τῆς θείας τέχνης στίχον,
ἄλλος μπελιῆς δὲν μ' εὔρηκε γὰ πινομὴ τῆς Μούσης;
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόρτωμα ποῦ μῶκαμ' ὁ Δεδούτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ.ΣΥ.ΥΙ.ΦΙ.0012

Ὁ δούσυχος ὁ Δημητρός! Τὸν θυμῶμαι πάντα,
καθὼς καὶ κάθε δέσποινα, καὶ κάθε γκοθερνάντα,
ποῦ μὲ τὰ μάγα λόγια τους τὸν 'κάμανε ν' ἀνάζη
καὶ δίχως λόγο κι' ἀφορμὴ μ' ἔχως' ἐμὲ σ' τὴ χάψι.

Δὲν εἶναι τρόπος, φίλοι μου, ὁ νοῦς μού νὰ ξεχάτη,
κι' ἐκεῖνο τ' ὠμορφόμουτρο' τοῦ γέρω Βαρατάτη,
κι' ὅταν Κωλέτης ἔρχεται μπροστά μου καὶ φουμάρει,
θαρρῶ πῶς σ' τὴν ἀνάκρισι γυρεύει: νὰ μὲ πάρη.

Τὴν ἀδικὸν φυλάκισιν ὁ δούσυχος ὑπέστην,
γιὰ νάχω τότες κόντρα μου τὸν Ἄγγελον Φορέστην,
πῶκατσε καὶ μ' ἐδίκασε μὲ πείσμα καὶ μαρζι,
γιὰ νὰν τοῦ γράψω μιὰ φορὰ, πῶς τὴν παραπεράζει.

Πέντε λοιπὸν ἐνἑαυτοῦς καὶ μ' ἄλλα λόγια χρόνου
ἐκδίδω τὸ "Ζιζάνιον", γιὰ τὰς τοὺς φκιφρόνους,
ἐκτὸς τῆς περσινῆς χρονιάς: ποῦ τῶκοψα γι' ἀπάνου,
κι' ἐπήγα κι' ἐντρομώχτηκα σ' τὴν κάσσα τοῦ Βαλλιάνου,

Κι' εἶπα σ' τὸ διάλογο καὶ νοῦς καὶ στίχοι καὶ σοφία,
βλέπωντας σὰ φιορόχαρτα ἀπάνου σ' τὰ γραφεῖα,
τὰ χάρτινα τὰ ρούμπλια τους καὶ τ' ἀργυρὰ σωρὸ,
ποῦ πῶς τὸ κεφάλι μου ἐγύρησε γερὸ,
καὶ δὲν ἐπῆρε στρίψιμο μαλάκας ἐπισήμου,
εἰν' ἀπὸ κεῖνὰ τὰ θαύματα τ' ἁγίου Γερασίμου.

Εἶδα πολλὰ κι' ἐγνώρισα σ' αὐτὴν τὴν ἀπουσία,
πῆγα σ' τὴν Πόλι, σ' τὴ Βλαχιά, πῆγα καὶ στὴ Ῥωσσία,
κι' ἐνῶ ἐπέρασα ζωὴν ὠραίαν καὶ οὐράνιον,
πάλι μὲ φέρν' ἡ τύχη μου νὰ γράψω τὸ "Ζιζάνιον",

Ὁ στίχος εἶναι βάσανος, εἶναι μπελλά: βαρὺς,
καὶ δὲν ἀντέχει τὸ μυαλό ν' ἀκούη τόσοις ἤχους,
κι' ἀκόμα δὲν εὐρέθηκε ποῦ λέει κι' ὁ Σουρῆς,
κάμμιγὰ σπουδαῖα μηχανὴ ποῦ νὰ ξερονῆ στίχους.

Τὶ διάλογος μ' ἐπείραξε νὰ 'μπλέξω μὲ τὸ στίχο!
χίλις φορὲς τὸ 'χτύπησα καὶ τὸ χτυπῶ σ' τὸν τοῖχο
ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔμαθα καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάνω,
κι' ἀφοῦ τὸ καρβελάκι μου, κουτσὰ στραβὰ τὸ βγάνω,
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας θὰ μείνω σ' τὸ μαρτύριο,
ἔσια ποῦ νὰ πιτύχουμε, μισὸ ἑκατομῦριο.

Λοιπὸν ὁ πέμπτος 'πέρασε τοῦ "Ζιζανίου", χρόνος:
καὶ ἐπειδὴ ἐξέλιπεν τῶν κυριῶν ὁ φθόνος,

ἀς εὐδοκῆσῃ ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἀρχιτέκτων,
ξυλιές νὰ μὴ μᾶς εὐρουνε ποτὲ, κατὰ τὸν ἔατον.

Κι' οὔτε παρόμοιος μπελλάς μ' ἐκεῖνον τοῦ Δεδούστη,
κι' οὔτε τ' αὐτί μου δικαστὴ κι' ἀνάκρισι ν' ἀκούσῃ,
παρὰ νὰ ζήσομε' ὅλοι μας καλὰ κι' ἀγαπημένα,
στίχους νὰ δίνω 'γὼ σ' ἐσᾶς κι' ἐσεῖς ἀρζὰ ν' ἐμένα!

· XXXXXXX ·

**Σ' τὰς Δυνάμεις μερικά,
κομπλιμέντα λογικά.**

Δυνάμεις πονηρὲς καὶ διαστρεμμένες,
ποῦ τόρα τόσοις μῆνες μᾶς παιδεύετε,
ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, καυμένους,
ποῦ δίχως νὰ σκεφτῆ σᾶς ἀφιδεύεται,
τὸ κάθε μυστικὸ καὶ νιτερέσι του,
κι' ἐλπίζει νὰ βαστάξετε τὴ θῆσι του.

Τὰ τόσα σας βεντίκολα διαθάζωντας,
πιστέψτε, πῶς ἐσάστισα ξετάζωντας,
πῶς διάλογο γεννᾶτε τέτοιες μπρέκες
χωρὶς νὰ συλλογίζεστε, τ' ἀθάνατα,
ἀλλ' ἀγκαλά μου, πάντα σας γυναῖκες,
καὶ πάντα σας χαμένα κουτσοκάνατα.

Μᾶς εἶπετε « νὰ πάψῃ τὸ τουφέκι
κι' εὐθὺς εὐνοϊκὰ σᾶς τὰ τελειώνουμε »
κι' ὡς τόσο ὁ Ἐτέμ μᾶς παραστέκει
κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ φυλάμε πόστο, λειώνουμε,
καὶ τότες θὰ μᾶς κάμετε μιὰ φκιασί,
σ' τὰ τσέρτα νὰ 'μπορῆ νὰ μᾶς χαλάσῃ.

Δυνάμεις πονηρὲς καὶ πορτοθοῦρες,
κακὲς, ξεμωραμένες καὶ γερόντισες,
πὸ γίνετε σαχλὲς καὶ κορκοσοῦρες
χειρότερ' ἀπὸ μέτικες ἀρκόντισες,
'ντροπή σας εἶνε κι' αἰσχος σας καυμένους
νὰ κάνετε φιγοῦρες πομπηομένες.

Φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ μυαλό σας κοῦφες,
ποῦ μόνον σ' τὸ κακὸ 'βρίσκεστε σύμφωνες,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΥΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

κι' ἂν εἶνε γιὰ καλὸ, μωρὲς μαγχοῦφες,
ἐκεῖ ξελεχασάστε κι' εἰσθ' ἀσύμφωνες,
ἀσύμφωνες καθὼς οἱ Ποταμιῶτες,
μὲ ὄλους τσ' ἀπὸ κείθε Ληξουριῶτες,

Δυνάμεις ποῦ μᾶς δέστετε τὰ χέρια
κι' ἐπήγαμε σὰ γίδια κι' ἐσφατήκαμε,
Δυνάμεις ποῦ πιστόλια καὶ μαχαίρια,
δικά σας, σ' τούς νιζάμηδες εὐρήκαμε,
Δυνάμεις ποῦ τὰ κόκκινα τὰ φέσια
ἐσμίξετε μὲ τ' ἄσπρα σας βελέσια,

Ἄφινω ποῦ σὰν κότες φαραῶνες,
ἐπέσατε σ' τὴ γῆς καὶ τὴ ῥημάξετε,
ἀφίνω ποῦ σὰν τόσες ἀρπεδόνες
ἐτρέξετε σ' τὴν Κρήτη νὰ λυσσαίξετε·
μὰ ὡς κι' αὐτὴν τὴν τρύπα τοῦ Σωκράτη,
γυρεύετε νὰ σβύσει' ἀφ' τὸ χάρτη;

Τιμὴ σας θᾶνε βέβαια μεγάλη,
νὰ δώστε σ' τὸν Ἐτέμ κρυφὰ μηνύματα,
ἀπὸν ἀφ' τὴν Ἀκρόπολι νὰ βγάλη,
ἐκείνες τῆς κολῶνες καὶ τὰ μηνύματα,
πὸφέρανε τὸ φῶς σὲ τόσους τόπους
κι' ἐκάμανε κι' ἐσᾶς τὰ ζᾶ, ἀνθρώπους,

Σκοπεύετε λοιπὸν ν' ἀφήστε πρῶτα,
τὸν Τοῦρκο σ' τὰ χωράφια νὰ θερίση,
κι' ἀκόμα πρὶν νὰ βγάλετε τὴ νότα
ἀξάφνου καὶ τὰ βέστα ν' ἀλωνίσῃ;
κι' ἐκεῖ ποῦ θὰ τρυγᾶμε τῆς σταφίδες,
νὰ πέφτουνε σὰ ῥώγες ἢ ὀβίδες;

Σκεφθῆτε το πῶς μπαίνει καλοκαῖρι,
σκεφθῆτε πῶς τὰ φρούτα δὲν θ' ἀργήσουνε,
καὶ φέρτε τὴν εἰρήνη χέρι-χέρι,
γιὰ νάρτουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τρυγήσουνε
σκεφθῆτε το κι' αὐτὸ προτοῦ μᾶς φτιάσατε,
παυροδέλες, πῶς ἐσεῖς μᾶς ἐχαλάσατε.

ΣΟΝΕΤΟ

Ἐσὺ ποῦ τὰ κρυφὰ τοῦ «Ζιζανίου»
χαλᾶς τὸν κόσμον γιὰ νὰ βρίσκῃς, μέρη,
καὶ πάσχεις ἐξ αἰσθήματος χρονίου
ποῦ νὰν τὸ βγάλουμ' ὄξου δὲν συμφέρει·
Ἐσὺ ποῦ κάποιον χάραμα Μαίτου
ἀπό λαμπρῆς τῆς Λειβαθῶς τ' ἀγέρι
κι' ἐπλήγωσε πολύσαχλου κυρίου
τὸ στήθος, τῆς ματιᾶς σου τὸ μαχαίρι,
Ἄπο τὸ Θεῖο νὰν τὸβρης ζαχαρούματι,
ποῦ σ' ἔκαμ' ἡ πολλὴ εὐαισθησία,
κι' ἐπήρες σ' τὸ λαιμό σου συνονόματι.
Γιὰ αὐτὴν τὴν νευρικὴ σου προδοσία,
σ' τὴν Κόλασι θὰ βράσης μονοκόματι
ἂν ἔρθῃ μιὰ δευτέρα παρουσία.

Ἄχι ἐγώ.

Συμβουλή.

Κορφοῦς, Ἀθήνα, Ζάκυθο καὶ Πάτρα καὶ Ληξουρί,
ἐπῆγε κι' εἶδε ἡ γλυκειὰ καὶ ντιστεγκέ σου μούρη.
Κι' ἀλήθεια πῶς οἱ τρόποι σου ἐντύπωσιν ἀφήκαν,
κι' ἂν ἦσαν εἰς ἀνάλογον βαθμὸν καὶ μὲ τὴν προίκαν,
σήμερα δὲν θὰ στόλιζες τοῦ τόπου μας τὴν κρέμα.

Πάρα κανένα ντόπιονε νὰ κάμῃς χρῶμα κι' αἷμα.

Σὲ μὰ καρδιά.

Coeur difficile à posseder, ἤγουν καρδιά δυσάλωτη,
ποῦ λὲς πῶς εἶμαι Σατανᾶς, ποῦ λὲς πῶς δὲν σ' ἀρέσω,
φυλάξου μὴν ποτὲ πιασῆς σ' τὰ χέρια μου, αἰχμάλωτη,
γιατὶ σὰ γκέγκης τοῦ Ἐτέμ ἀπάνω σου θὰ πέσω.

Χρειαζόμενο.

Ψηλά ψηλά πολὺ ψηλά κοντὰ σ' τὸν οὐρανὸ,
ἄλλες φορὲς ὁ λογισμὸς, κυρά μου, σ' ἐπετοῦσε,
καὶ τώρα, τί ἀντίθεσις! Σιγὸ καὶ ταπεινὸ
τὸ ξακουσμένο βλέμμα σου, ἀδιάκριτα κυτοῦσε,
κι' ἀπὸ τὰ τόσα ὄνειρα, κι' ἀπὸ τὰ τόσα ὕψη,
κατήντησε νὰ καρφωθῇ σ' ἐνὸς παππᾶ τ' ἀνήψι!

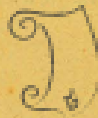
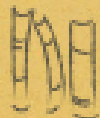
Σὲ μὰ ῥεπούμπλικα.

Ἐβγήκα σ' τὸν περίπατο κι' ἐγώ,
τὸ βράδυ, μὲ τ' ἀσκέρια καὶ τὰ πούμπλικα·
μὰ τίποτε δὲν μ' ἀφῆσε νὰ -ιδῶ,
μιανοῦ νεοφερμένου ἢ ῥεπούμπλικα,
γιατὶ εἶναι σ' ἓνα σχέδιο οἱ γῦροι τῆς,
ποῦ κρῦβουνε τὸ σῖκ τοῦ νοικοκύρη τῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

XXXXXXXXXX

**Γρα τὸ κοντσέρτο τῆς Σχολῆς,
ποῦ λόγος ἔγινε πολὺς.**

Τὴν περασμένη Κυριακῇ,
ἔδωσ' ἡ Φιλαρμονικῇ
τὸ πρῶτο τῆς κοντσέρτο,
καὶ τῶρα μ' ὅλοι τσέρτο
πῶς θὰ 'πιτύχουν πολὺ
γιατ' εἶναι ὅλοι τους καλοὶ,
δασκάλοι κι' ἐπιτρόποι
κι' ἠμεῖσθησαν οἱ κόποι,
χωρὶς νὰ πᾶν ἀμόντε
τοῦ Πάνου καὶ τοῦ Κόντε·
κι' ἐγκωμιάστῃκε παντοῦ
ἡ μέριμνα τοῦ Βροθωντοῦ.

Οἱ παρεστῶτες ἴδομεν μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
τὴν γενομένην πρόοδον τῆς μουσικῆς σχολῆς
κι' ὁ τόπος ὁ φιλόμουσος ἔχει πολλὰ νὰ 'πῆ
για τὴν Ἐπιτροπῇ,
κι' ἀπὸ ψυχῆς εὐλικρινοῦς τὰ μέλη τῆς συγχαίρει
καὶ εὐχεται καὶ χαίρει,
αὐτοὶ ποῦ κόπους ἔβαλλαν πολλοὺς νὰ τὴν συστήσουνε
ἐπιτρόποι καὶ πρόεδροι νὰ μείνουν ὅσο ζήσουνε,
γιατὶ κανεὶς καλλίτερος ἔμπορεῖ νὰ μὴ βρεθῆ,
μὲ τόσην ἐπιμέλειαν νὰ ἀφοσιωθῆ,
κεπτόμενος ὡς ἄνθρωπος τοῦ βίου τὸ ἐρήμερον,
ἂ νάρθῃ τόση πρόοδος καθὼς αὕτῃ τῆς σήμερον.

Τὶ ὄργανα δὲν ἔφεραν ἐτοῦτ' οἱ ἐπιτρόποι!
ποῦ ἀμφιδάλλω ἂν βρεθοῦν σὲ μπάντες σ' τὴν Εὐρώπῃ
ἀλλὰ κ' αὐτὸς ὁ δάσκαλος ποῦ λένε Μπαλασσόνε
ἔδωκε τοῦν ἀρχόντιωνε καὶ τοῦν ἀρχοντισῶνε,
πόμεζωχτήκαν ἐδεκεὶ περσάτερο γιὰ κόρτε,
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ νὰ παίξῃς πιάνο φόρτε.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ Οὐμβέρτος
τὶ Ναπολιτάνος σβέρτος!
ἔθαξε καὶ νιοῦς καὶ γέρους,
παίζοντα; τοὺς Γραναδιέρους,
ἄσε ποῦ τὸ βιολοντσέλο τὸ σονάρει μὲ μὴ γλύκα,
ποῦνε σὰ νὰ καταπίνῃς τ' ἄη Κωσταντίνου οὐκα.

Μπράβο καὶ σ' τοὺς μαθητῆδες
ποῦ γιὰ λίγες ἐβδομάδες
παίζουν τόσο θαυμαστά,

μπράβο καὶ τοῦ Μπαλασσόνε
ποῦ τὸ θόλωσ' ὄλωνῶνε,
μὲ τὴν μπόζα ποῦ βαστᾶ.

Μπράβο του τοῦ Ταρχζῆ πῶσαις βιολῆι φῖνο,
μπράβο καὶ τοῦ Μπιουμποῦ ποῦ φιορίει σ' τὸ κλαρίνο,
μπράβο του καὶ τοῦ Βαγγέλη
ποῦν τὸ φλάουτό του μέλι.

Ὅλε; ἡ κυρῆ; ἡ πρῶτες
ποῦ γναρίζουν ἀπὸ νότες
ἔτρεξαν μὲ τὴ μανία
ν' ἀπολαύσουν ἀρμονία·

ἀρμονίαν βιολοντσέλου ποῦνε γιὰ λαχάρισμα,
μ' ἀρμονίαν τῆς ιδέας πῶς ἀλοῦνε χαρισμα.

Πήγαμε κι ἐμεῖς οἱ νέοι τ' ἀζιζούμενα παιδιὰ,
πῶχομε λεπτὴ καρδιά,
πήγαμε κι ἐμεῖς οἱ νέοι οἱ μονάριβοι λεβέντες,
ὅλοι μας ἀπαλλαγέντες,
ν' ἀρχικήσουμε τὴ μπάντα, τὸ βιολί τὸ πιανοφόρτε,
ἀλλ' ἐκεῖ καταλαβένεις, ἀρχινήσαμε τὴν κόρτε,
κι ἔτσι ἔχασε καθέννας τοῦ Μπετόβεν τὰ γλυκὰ
λιχουδεύοντα ἐκεῖνα τὰ φαμόζα θηλυκά,
ποῦν τὰ μάγουλα τους φρέσκα ὅπως τὸ νερὸ τὸ κρῖο,
κι ὅπου τύχουνε σκορπάνε τὴ φαιδρότη καὶ τὸ μπρίο,
τῶν ὁποίων, σὺν τοῖς ἄλλοις, κι' ἡ ζουλευτικὴς ἡ προῖκες,
δὲν σ' ἀφήνουνε ν' ἀκούσης τοῦν ὀργάνωνε τῆς γλύκας.

Σ τὸ κοντσέρτο τῆς Σχολῆς

κόσμος ἔτρεξε πολὺς,
κι' ἦταν ἄνθρωποι ἀπάνω, κάθε τέχνης κι' ἐπιστήμης,
κι' ἦταν κι' ὁ Εὐδίας ὁ Μίμικς,
καὶ μὲφάνηκε ἡ ὄψις τῆς αἰθούσης τιποτένια,
ὄμπροσ-τὰ σ' ἐκεῖνα τὰςπρα καλοχτενισμένα γένεια
τοῦ Χριστόδουλου τοῦ φίλου ποῦ σοῦ χάνει τὸ τσερβέλλο
ὄντες πιάσει τὸ πινέλο,

Τέλος πάντων τὸ κοντσέρτο πῶς ἐπέτυχε θὰ πῆς
χάρις εἰς τὰς προσπάθειαι; τῆς λαμπρᾶς ἐπιτροπῆς·
καὶ γιὰ τοῦτο, συμπολιταί, καὶ προπάντων σεῖς μεγάλου,
ὁ καθέννας σας γενναίαν συνδρομὴν ἄς καταβάλλῃ,
γιὰ νὰ ζῆ καὶ γιὰ ν' ἀξένη ἡ μικρὰ μας ἡ σχολή,
ποῦνε τῆς ψυχῆς μας γλέντι καὶ τοῦ τόπου μας στολή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. ΚΑΡΑΒΙΛΙΟΥ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

